

vides, ikke i Fortiden har udtalt noget lignende for andre Lande eller Egnes Vedkommende.

Den Ubestemthed, som findes i den engelske Udtalelse, har derfor maaske ikke saa meget sin Grund i, at den britiske Regering har ønsket at gøre et omfattende og ubestemtligt Forbehold overfor Kellogg-Traktaten, som deri, at den ikke har fundet Tidspunktet og Anledningen belejligt til paa ny at rejse det ægyptiske Spørgsmaal i denne Forbindelse, men dog har villet tage det Forbehold, som den allerede ved forskellige tidligere Lejligheder har taget med Hensyn til Anvendelsen af Traktater af denne Art paa Ægypten.

Hvad enten denne Forstaaelse af den britiske Udtalelse er rigtig eller ej, gør dens stærke Understregen af Ikke-Indblandings-Grundsætningen og Nødværge-synspunktet det i hvert Fald muligt at forstaa den paa en Maade, som ikke er uforenelig med Kellogg-Traktatens Ord og Mening, hvilket de andre oprindelige Signatarmagter ogsaa synes at have antaget. Endnu bemærkes, at flere af de Stater, som senere har udtalt deres Hensigt om at tiltræde Traktaten, nemlig Rusland, Ægypten, Persien, Tyrkiet og Afghanistan, udtrykkelig har taget Afstand fra et saadant Standpunkt og erklæret, at de ikke kunde være bundet ved Udtalelser i Aktstykker, som ikke var optaget i selve Traktaten som en integrerende Bestanddel af samme og undertegnet af samtlige Signatarmagter. Dette Standpunkt har ikke mødt Indsigelse fra britisk eller fra de andre Signatarmagters Side.

ad 3) Efter Udenrigsministeriets Formening har Kellogg-Traktatens Art. 1 og Art. 2 et forskelligt Indhold og en forskellig Rækkevidde. Art. 1 udtaler en almindelig Grundsætning om Afkald paa Krig, medens Art. 2 forpligter Parterne til, hvis de vil søge en Løsning af Stridigheder, da kun at anvende fredelige Midler. Art. 1 vedrører kun Krig i teknisk Forstand, medens Art. 2 til Løsning af Stridigheder forbyder Anvendelsen af alle ikke fredelige Midler, selv om de ikke maatte bestaa i Krig i teknisk Forstand. Overtrædelsen af Art. 1 medfører den i Traktatens Indledning omhandlede Retsfortabelse, medens det samme ikke er foreskrevet som Følge af Overtrædelse af Art. 2. Som Fremgangsmaader, der ikke vil kunne betegnes som fredelige Midler, uden at de dog kan betegnes som Krig i teknisk Forstand, kan efter Udenrigsministeriets Formening eksempelvis nævnes Fremkaldelse af Oprør i det andet Land, Militærbesættelse, Tilegnelse af en Landsdel gennem et Kup, Beskydning o. s. v. Selv om det i disse Tilfælde ikke kommer til Krig i sædvanlig Forstand, drejer det sig dog heller ikke om „fredelige Midler“, og det er følgelig forbudt at anvende dem til Løsning af mellemfolkelige Stridigheder.

ad 4) Efter Udenrigsministeriets Formening vil den nye Traktats Ikrafttræden medføre Ændringer i den Retstilstand, som for Tiden gælder ifølge Folkeforbundspagten. Denne Pagt hjemler nemlig endnu i en Række Tilfælde Retten til Krigsførelse. Efter Kellogg-Pagtens Ikrafttræden vil denne Ret være bortfaldet i alle Tilfælde, hvor det ikke drejer sig om Krigsførelse overfor en Stat, som selv har begyndt Krig. Eksempelvis vil den Ret til Krigsførelse, som er forbeholdt i Forbundspagtens Art. 15, 7. Stk., og muligvis ogsaa i samme Artikels 8. Stk., falde bort. Det samme gælder den almindelige Adgang til Krigsførelse, som modsætningsvis følger af Art. 12, naar de dèr foreskrevne Fremgangsmaader og Frister er iagttaget. Ogsaa i Art. 13, 4. Stk., 1. Sætning, er der modsætningsvis forbeholdt en Ret til Krigsførelse overfor et Forbundsmedlem, som ikke retter sig efter en afsagt Voldgifts- eller Retskendelse. Denne Ret formenes ligeledes at bortfalde ved Kellogg-Traktaten.

Derimod antages Forbundspagtens Art. 16 at være opretholdt i sit fulde Omfang, idet det her drejer sig om en Opræden overfor en Stat, som selv har grebet til Krig. Det samme gælder Art. 10 og 11, for saa vidt man vil mene, at disse Artikler hjemler en Beføjelse til Krigsførelse, samt Art. 17 i de Tilfælde, hvor det drejer sig om at gaa frem overfor en Stat (eller Stater), som har begyndt Krig.

En udtrykkelig Ændring af Forbundspagtens Bestemmelser vil ikke være nødvendig, for at den nye Retstilstand skal være gældende i Forholdet mellem Stater, som baade har tiltraadt Forbundspagten og Kellogg-Traktaten. Derimod vil den være nødvendig, dersom de nye Regler skal gælde for andre Forbundsmedlemmer, eller dersom deres Overtrædelse skal rammes af de i Forbundspagten hjemlede Sanktionsbestemmelser.